

Prokletí ruského impéria

Osobně se hlásím k tomu, že mám pro běžné Rusy o dost větší empatii než pro české fanoušky Ruska. Zaprvé fandit své zemi ve válce (jakkoliv nespravedlivé), je přece jen o dost méně perverzní než fandit z pozice malého státu imperiální velmoci, která se právě snaží nevybíravými prostředky zabrat menší stát. Možná to dává smysl z pozice Číňana, který si brousí zuby na Tchaj-wan, nebo dokonce i toho Maďara, který dodnes pláče za Košicemi a Koložvárem a samolepku s Velkým Maďarskem nalepí na kdejaký bazmeg, ale u Čecha (natož Slováka) prostě ne. Zadruhé česká historie z této už tak dost perverzní konstelace dělá něco neskutečně nechutného.

Naproti tomu ruské děti už s mateřským mlékem pijí takový koktejl ruského imperialismu a příslušné nabubřelosti, že vyvléct se z toho vyžaduje téměř nadlidské schopnosti. Je to ostatně vidět na ruské opozici, která sice nemá ráda Putina, ale buď nechce skončit jako Gorbačov v prezidentských volbách 1996 s 0,5 procentem hlasů (a to Gorbi měl velice daleko od nějakého antiimperialisty, jen nebyl dostatečně násilný; do smrti litoval rozpadu SSSR a snažil se to

Rusům vysvětlit – neúspěšně), nebo i pro ni osobně je zkrátka hrozně těžké zříct se vlastní armády a panství (minimálně) nad Krymem. Nešťastný případ s televizí Dožd' toho budiž důkazem.

My nic, my muzikanti!

Pokud si vzpomenete, jak Peskov říkal, že Rusko nikdy nikoho nenapadlo, a proč by tedy mělo napadnout Ukrajinu – jistě, směšný výrok, ale Dmitrij Peskov je také jen produkt ruského školství (byť tedy on zrovna vyrůstal v Pákistánu), které přesně toto vždy učilo a učí – bez ohledu na to, zda zrovna vládne car, bolševik, Jelcin nebo Putin. V kostce – Rusko nikdy nikomu neublížilo, vždycky bylo obklopeno výhradně nepřáteli a bylo to jediné impérium, které se rozšiřovalo mírovým způsobem. V putinovském Rusku, které si obzvlášť zakládá na svém multikulturalismu, ještě zazní něco jako „milovaný domov více než 190 národů a etnických skupin, které spolu bez ohledu na barvu kůže či náboženské vyznání žijí v míru a harmonii už stovky let“.

Proto také lidé typu Girkin (monarchisté, kteří ideologicky nenávidí bolševiky), dokážou souběžně vnímat Stalina jako velkou postavu – úspěšně přece držel pohromadě impérium a rozšiřoval jej! To je hlavní měřítko úspěchu. „Naši předkové byli za Stalina pronásledováni,“ shodují se Girkin a Šojgu. Oba jsou potomky bělogvardějců, oba by jistě bojovali radši za cara (Šojgu miluje Ungerna von Sternberga a už jako malý chlapec byl téměř vystřelen na měsíc, když o něm naivně napsal sloh na téma Můj vzor, protože jej tím indoktrinovali bílí prarodiče během prázdnin v Luhansku), ale vedle Stalinových „zásadních úspěchů na poli geopolitiky“ je to vlastně druhořadé, ne-li maličkost.

Když měl Putin neomezenou moc – což nejméně od roku 2012 měl – začal uvažovat nad skutečnou „korunou králů“. A tu v Rusku získáte jen jedním způsobem. Nikdo si nevzpomene, že za vaší vlády vzrostlo HDP a víc Rusů mohlo strávit dovolenou v Turecku. Na to si za dvacet let nikdo z těch nevděčníků nebude pamatovat. A za sto let už

vůbec ne. Existuje jediný způsob, jak být navždy oslavován, i kdybyste jinak přivedli celou zemi na mizinu a půlku obyvatel pozabíjeli.

Moje odhady, zda s tím půjde něco udělat, jsou pesimistické. Zaprvé spousta lidí žije v jakémisi přeludu roku 1945, kdy byla na Německo uvalena nucená správa, která následně překopala každý detail tamního společenského života. Realita roku 2022 je, že se Spojenci dohadují, jaké zbraně ještě mohou Ukrajině poskytnout, aby nedostřelily do Ruska. Rusko nebude dobyto a nebude na něj uvalena nucená správa. Drtivá většina válek neskončila jako Druhá světová válka. U Ruska vlastnictví jaderných zbraní, kterých se nevzdají za žádnou cenu, ani kdyby tam začala vládnout Dobrá Víla, tuto variantu zcela znemožňuje. Nikdo na Západě ani tuto ambici nemá.

Bez šance na změnu

Zadruhé i kdyby se nakrásně kurikulum trochu změnilo, těžko dokážete vykořenit smýšlení předávané z generace na generaci po stovky let. I když si to různí totalitáři a fandové integračních programů myslí, dospělé téměř nelze převychovat, a to oni mají hlavní vliv na své děti.

V Maďarsku byl čtyřicet let Trianon tabu, a přesto dodnes každé malé dítě ví, že koho nebolí Trianon, není vůbec žádný Maďar. O „úspěších“ občanské výchovy u dětí z islamisticky smýšlejících rodin ve Francii mluví dnes i liberálové. Podle mě je potřeba smířit se s tím, že tu tenhle uzlík rozpínavosti bude s námi i nadále, a i po případném ukončení války a zlepšení vztahů a) zůstat ve střehu a budovat svůj obranný potenciál, což je jinak hlavní funkce státu, b) nikdy na nich nebyt v ničem závislí, v nějaké omezené míře klidně, ale jen tak, aby byla vždy náhrada, c) vyvarovat se smlouvám, případně počítat s tím, že je vždy poruší. A samozřejmě zabezpečit Ukrajinu, ať už nějakým závazkem ve stylu, že v případě útoku ji příště bude NATO bránit, nebo členstvím v NATO, nebo jaderným arzenálem (byť by třeba souhlas s jeho použitím muselo dát NATO).

To jsou jediné věci, které na Rusko fungují. Odstrašení. Rusko by ani nenapadlo přepadnout Uzbekistán nebo Kazachstán, i kdyby tam Rusům trhali nožičky, protože je chrání Čína.

| Konzervativní noviny

■ ■ ■ ■ ■ (11 votes, average: **1,82** out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

